

Hvad Lovforslagets Enkeltgheder angaar, skal jeg nu ikke komme yderligere ind paa dem. Der er foretaget enkelte Ændringer i dem i det andet Thing. Den væsentligste er den, at der er givet Lovforslaget en tilbagevirkende Kraft til den 1ste April 1882. Jeg skal paa ingen Maade have Noget imod denne Bestemmelse, saa meget mindre, som der jo ved det privat indbragte Lovforslag ifjor Vinter var givet de Paagældende noget Haab eller nogen Forventning om, at en saadan Forhøielse kunde være traadt i Kraft i Begyndelsen af Finansaaaret. En saadan Forventning, et saadant Haab vil jeg ikke sluffe, og jeg skal derfor heller ikke indvende Noget imod den af Landstinget indsatte Bestemmelse om en tilbagevirkende Kraft fra den 1ste April 1882. Distterne om en Kodifikation af hele Invalidelovgivningningen, som nu ogsaa her ere komne tilorde, give mig kun Anledning til den Bemærkning, at det jo med Nødvendighed vilde medføre en Omregulering af samtlige Invalideforsørgelser; thi Et af To: enten maa den eventuelle nye Lov komme til at henvisse til samtlige efter tidligere gjældende Love bevilgede Invalideforsørgelser og forhøje dem med 20 pCt., altsaa benytte denne Henviisning til en tidligere Lovgivning, eller ogsaa maatte den indpasse dem i Invalidelovens hele System, og det forudsætter, som sagt, en hel Omregulering. Naar Folkethinget i sin Tid heller ikke var tilbøieligt til at forlange en Omregulering, ligesom heller ikke Finansministeriet havde videre Lust til at paatage sig dette Arbejde, tror jeg, at det ligger i, at det ikke alene vilde være en Uleilighed, en Gæne for en hel Del af Invaliderne, men at det maatte ogsaa nok vilde føre til adskillige Smaaligheder ved at gribe ind i den hidtil gjældende Invalideforsørgelse, som muligens ikke just altid vilde kunne dokumenteres saa nøiagtig, som Loven forlanger det. Da altsaa en saadan Omregulering vilde være betænkkelig, tror jeg ikke, der er tilstrækkelig Anledning til at komme ind paa Kodifikationen af hele Lovgivningningen. Det er i det Hele taget en Lov, der nærmest er til Administrationens eller i alle Tilfælde til Repræsentationens Brug, der skal kontrollere Anvendelsen deraf, men som mindre er til Anvendelse for Publikum selv eller for Invaliderne. Jeg skal altsaa derfor i det Hele taget anbefale Lovforslaget. Dets enkelte Detailler vilde jo blive gjorte til Gjenstand for Behandling i et Udvalg, som jeg antager vil drøfte Sagen nærmere, og der vil vistnok ogsaa kunne gjøres forskjellige Forbedringer i Forslaget, som forhaabentlig ogsaa vilde kunne gennemføres.

Dahl: De Ændringer, der ere foretagne af det andet Thing i det oprindelige Lovforslag, og som ere tiltraadte af den høitæredede Finansminister, synes efter den begyndte Forhandling her i Salen at ville finde ogsaa dette Things Billigelse i det Væsentlige. De bestaa, som det allerede er fremhævet af det ærede Medlem, der først havde Ordet, kun deri, at Lovens Virksomhed skal regnes fra den 1ste April 1882 istedetfor 1ste April 1883, og at der er sket en Tilføielse til Gavn for Enkerne. Iøvrigt har Landstinget fastholdt Bestemmelserne i det oprindelige Lovforslag, der, hvad Resultatet i finansiel Henseende angaar, paa det Allernærmeste stemmer overens med det Lovforslag, der blev indbragt i forrige Samling i dette Thing. Ved Forhandlingen i Landstinget og i Landstingsudvalgets Betænkning er der peget paa forskjellige Forhold, i hvilke der kunde ønskes yderligere Ændringer, særlig den Bestemmelse, at Invalideforsørgelsen delvis eller ganske falder bort, naar den Vedkommende faar en Ansættelse i Statens Tjeneste, der bringer hans samtlige Indtægter op til 1½ Gang Forsørgelsens Beløb.

Et Flertal i Landstingsudvalget har tillige henledet Opmærksomheden paa, at det kunde fortjene nærmere Overveielse, om der ikke kunde gives de ældre Pensionister, som befinde sig i trange Naar, en Understøttelse i Lighed med, hvad der i Loven findes om de ældre Invalider. Jeg skal ikke komme ind paa disse Hensillinger, der forøvrigt have min Sympathi, men kun tillade mig en enkelt Bemærkning om det Unskelige i, at man gaar videre ad den Vej, der formentlig er betegnet ved Loven om Redningsværket af 2de Marts 1852 og 4de Marts 1857. Ved disse Love er det bestemt, at, naar nogen af Mandskabet, som ansættes ved Redningsbaadene, under Redningsforsøgene ved Vemlæftelse mister sin Arbejdsforhed, anses han berettiget til Understøttelse af Statskassen i Overensstemmelse med Grundsætningerne i Invalideforsørgelsesloven af 9de April 1851. Paa samme Maade blive, naar nogen af det nævnte Mandskab under Redningsforsøgene tilføjer Livet, deres Enker og Børn berettigede til Understøttelse, en Understøttelse, der ved den sidstnævnte af de to Love er udvidet til ogsaa at indtræde, naar nogen af Mandskabet under en med Redningsbaadene foretagen Dvælse mister sin Arbejdsforhed eller tilføjer Livet. Man har altsaa erkendt, at det er Tabet af Førlighed eller Liv, ikke alene under Udsørelsen af militære Hverv, men ogsaa under Redningsforsøg ved Strandinger, der betinger Adkomsten til Forsørgelse. Hvad